

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2009 r. skarżąca podnosi trzy zarzuty dotyczące:

- naruszenia zasad prawnych mających zastosowanie w odniesieniu do odpowiedzialności solidarnej w zakresie, w jakim Komisja uznała za odpowiedzialne solidarnie za to samo naruszenie dwa przedsiębiorstwa, których w sposób indywidualny i niezależny nie mogła uznać bezpośrednio i formalnie odpowiedzialnymi za naruszenie;
- naruszenia art. 296 TFUE w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja dotknięta jest:
 - niewystarczającym uzasadnieniem w zakresie istnienia wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi;
 - brakiem uzasadnienia w zakresie, w jakim Komisja twierdzi, że Alstom nie obalił domniemania dotyczącego odpowiedzialności spółki dominującej za działania spółki zależnej i nie wykazał autonomii spółki zależnej;
 - sprzecznością uzasadnienia w odniesieniu do łącznej odpowiedzialności Alstom i Alstom T&D SA;
- naruszenia art. 101 TFUE w związku z zasadami dotyczącymi przypisywania odpowiedzialności spółkom dominującym za naruszenia popełnione przez ich spółki zależne w zakresie, w jakim Komisja oparła się na orzecznictwie, które narusza prawo Unii Europejskiej i które powinno zatem zostać odrzucone, gdyż doprowadziło do stworzenia mocą orzecznictwa zasady niewzruszalnego domniemania, opartej nie na autonomii bądź zachowaniu na rynku, lecz na więzach gospodarczych, prawnych i organizacyjnych, cechach rodzajowych właściwych dla każdej grupy przedsiębiorstw.

Na poparcie swej skargi o stwierdzenie unieważnienia decyzji księgowego Komisji z dnia 10 grudnia 2009 r. skarżąca podnosi następujące zarzuty dotyczące:

- braku podstawy prawnej w zakresie, w jakim decyzja o odrzuceniu wniosku o ustanowienie gwarancji finansowej na okres trwania postępowania w sprawie o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 7 października 2009 r. nie była prawnie oparta ani na rozporządzeniu finansowym Rady nr 1605/2002 ⁽¹⁾, ani na rozporządzeniu Komisji nr 2342/2002 ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego, ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady nr 1248/2006 ⁽²⁾;
- naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim decyzja księgowego narusza oczekiwania, jakie powstały w oparciu o wcześniejszą praktykę Komisji;
- naruszenia zasady równego traktowania w zakresie, w jakim nowe stanowisko księgowego Komisji, bez wcześniejszego ogłoszenia i bez środków przejściowych, postawiło Alstom

w nierównej sytuacji w odniesieniu do podmiotów zobowiązanych do pokrycia grzywny, które mogłyby dostarczyć gwarancję finansową przed tą zmianą stanowiska;

- naruszenia obowiązku publicznego sprostowania błędu w wykładni, w przypadku gdy Sąd orzekł, że poprzednia praktyka Komisji nie była zgodna z mającymi zastosowanie przepisami finansowymi.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1; wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 1 tom 4, s. 74)

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 1248/2006 z dnia 7 sierpnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2342/2002 ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 227, s. 3)

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Toshiba przeciwko Komisji

(Sprawa T-519/09)

(2010/C 51/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Toshiba Corp. (przedstawiciele: J. MacLennan, solicitor, A. Schulz, J. Jourdan i P. Berghé, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (art. 101 TFUE) i art. 53 EOG w sprawie COMP/39.129 — Transformatory mocy — w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącej;
- uchylene grzywny nałożonej na skarżącą;
- posiłkowo, w przypadku utrzymania decyzji w mocy w całości lub w części, obniżenie nałożonej na skarżącą grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą;
- zarządzenie innych środków, które mogą okazać się potrzebne dla nadania skuteczności wyrokowi Sądu.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 7 października 2009 r. (Sprawa nr COMP/39.129 — Transformatory mocy) w zakresie, w jakim Komisja uznała, że skarżąca dopuściła się naruszenia art. 81 WE i art. 53 EOG, uczestnicząc w podziale rynków w drodze umowy dżentelmeńskiej pomiędzy europejskich i japońskich producentów transformatorów mocy, tak aby nie naruszać wzajemnych rynków krajowych i odstąpić od sprzedaży na tych rynkach. Posiłkowo skarżąca wnosi o obniżenie nałożonej na nią grzywny.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi cztery zarzuty

Po pierwsze, skarżąca podnosi, że Komisja nie zdołała udowodnić w sposób wymagany prawem istnienia umowy dżentelmeńskiej ani uczestnictwa w niej skarżącej, ani też istnienia jakiegokolwiek porozumienia lub uzgodnionej praktyki pomiędzy europejskimi i japońskimi producentami transformatorów mocy.

Po drugie, skarżąca twierdzi, że Komisja nie zdołała ustalić jurysdykcji dotyczącej rzekomej umowy dżentelmeńskiej nawet przy założeniu, że zostało wykazane jej istnienie. Skarżąca podnosi, że z uwagi na bardzo wysokie bariery dla wejścia na rynek, takie porozumienie nie mogłoby natychmiastowo i znacząco wpłynąć na konkurencję w UE lub na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

W ramach zarzutu trzeciego przedłożonego posiłkowo skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd, podejmując decyzję dotyczącą czasu trwania naruszenia i udziału w nim skarżącej. Podnosi ona, że Komisja nie wykazała, iż niektóre spotkania miały jakikolwiek antykonkurencyjny cel lub skutek oraz że uczestnicząc w nich skarżąca naruszyła europejskie prawo konkurencji.

Również posiłkowo w ramach czwartego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych przy ustalaniu podstawowej kwoty grzywny. Po pierwsze, podnosi, że Komisja popełniła błąd w wyborze roku odniesienia w celu obliczenia wielkości sprzedaży uzyskanej przez skarżącą, odchodząc w ten sposób od metod ustalonych w wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Ponadto zdaniem skarżącej Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając bardzo wysokich barier na wejściu na rynek europejski oraz zakładając, że Toshiba mogła osiągnąć udział w rynku EOG równy jej udziałowi w rynku światowym. Skarżąca podnosi także, że Komisja dokonała błędnej wykładni pkt 18 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien w celu uzasadnienia oceny dotyczącej wielkości sprzedaży uzyskanej przez skarżącą w ramach EOG na podstawie jej światowej, zamiast uwzględnić tylko rynki dotknięte naruszeniem. W związku z powyższym skarżąca uważa, że nałożona na nią grzywna jest nieproporcjonalna.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Areva T&D przeciwko Komisji

(Sprawa T-521/09)

(2010/C 51/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Areva T&D SAS (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Schild i C. Simphal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części w jakiej dotyczy ona Areva T&D SA; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszej skargi wniesionej przez Areva T&D SAS jest stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2009) 7601 wersja ostateczna z dnia 7 października 2009 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE) i art. 53 EOG — Sprawa COMP/39.129 — Transformatory mocy.

Skarżąca podnosi cztery zarzuty na poparcie swej skargi o stwierdzenie nieważności.

Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie uzasadniła przekazania uprawnień do nakładania kar wynikających z uznania solidarnej odpowiedzialności Areva T&D SA jak również z wprowadzenia dodatkowego warunku do warunków wymienionych w komunikacie z dnia 19 lutego 2002 r. w celu umożliwienia skorzystania ze zwolnienia z grzywien.

W drugim zarzucie skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE, a w szczególności zasad prawnych odnoszących się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia prawa konkurencji. Zdaniem skarżącej Komisja nie mogła przypisać Areva T&D SA odpowiedzialności z tytułu praktyk antykonkurencyjnych, które miały miejsce jeszcze zanim Alstom T&D SA został zbyty przez Alstom. W okresie wystąpienia tych okoliczności Alstom T&D SA nie był zatem spółką odrębną, lecz spółką zależną od swej spółki dominującej tj. od Alstom. W konsekwencji Komisja powinna była stwierdzić, stosując zasady odnoszące się do przypisania odpowiedzialności z tytułu naruszenia w przypadku zbycia przedsiębiorstwa, że tylko spółce będącej spółką dominującą w okresie wystąpienia tych okoliczności, w danej sprawie Alstom, można przypisać odpowiedzialność za praktyki antykonkurencyjne, które miały miejsce przed zbyciem. Skarżąca twierdzi ponadto, że przypisując odpowiedzialność Areva T&D SA Komisja naruszyła ogólne zasady pewności prawa oraz indywidualizacji kar.